

Joana Cabratosa | Ona Jou | Núria Simon

DE LA GARROTXA A

CAN PUTADES

Històries d'una
amistat que
s'ha fet viral

 Cossetània

DE LA GARROTXA A
**CAN
PUTADES**

Primera edició: març de 2025

© Joana Cabratosa, Ona Jou i Núria Simon

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 – 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

© de la fotografia de portada: Cecilia Díaz Betz

Il·lustracions: Mireia Martínez Cabré

Impressió: Leitzaran Grafikak

ISBN: 978-84-1356-481-4

DL T 13-2025

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

0 EL SOBRE AMAGAT	7
1 MANUAL D'ARRIBADA	11
Hola, Barcelona!	12
Moblar el pis amb 0 €	20
El somni dels nostres pares	26
Els 10 manaments d'un pis compartit	30
2 PRIMERES VEGADES D'UNES GARROTXINES A BARCELONA	33
T-mobilitat	34
Quin merder...	40
Gestionant-nos la vida	44
Els 10 manaments per sobreviure a Barcelona	48
3 QUE COMENCI LA FUNCIO	51
Molta merda	54
Can quina puta por	59
El zoo de Barcelona	64
Venen amors a casa	69
Els pixapins i el català	76
Els 10 manaments per mantenir el català	82

4 LA VIDA AMB MASCARETES	85
Fase 2: ser un grup bombolla	88
Estudies o treballes?	94
<i>Get ready with me</i> per ser tiktoker	100
És un 10 però és creadora de contingut	107
Els 10 manaments per entrar a la vida adulta	112
5 ANAR, TORNAR I QUEDAR-SE	115
Dirigeixi's a la seva porta d'embarcament	117
Descobrint la professió	121
I ara què cardem?	126
Els 10 manaments per començar un projecte a xarxes socials	134
6 D'AMIGUES A GERMANES	137
I <3 Barcelona	140
La vida adulta, però juntes	145
Tit il qui ni s'ixpliqui di lis xirxis sicills	151
Emocionalment parlant	159
Els 10 manaments de l'amistat	166
* ÈPILEG: 5 ANYS DESPRÉS	171

EL SOBRE AMAGAT

Era un vespre de mitjans de setembre de 2019.

Portàvem no gaire més de dues setmanes a la gran ciutat. Aquell dia plovia i feia fred, i des de la finestra miràvem la gent com passava i comentàvem els paraigües, de mil formes i colors diferents: “Mira aquest que *cutre*”, “mira aquest altre quin estampat més curiós”, “jo quan sigui gran espero no demostrar l’edat que tinc amb el meu paraigua”, ja que claríssimament n’hi ha que diuen “tinc 20 anys” i d’altres “estic jubilada”.

I mentre els nostres nassos tocaven el vidre fred de la finestra, ens vam començar a posar filosòfiques, i vam acabar reflexionant sobre el nostre futur, ja fos el que ens esperava al cap de dos anys o d’aquí a cinquanta: què imaginàvem, com seríem, amb qui estaríem i si seríem amigues per sempre.

Això que vam fer no era estrany. En el nostre grup es feia sovint; sempre ha estat la nostra manera de poder expressar com estem i què ens passa de manera més senzilla.

Algunes ho tenien clar al cap d’un segon i somiaven en ser àvies i

anar a classes de noves tecnologies juntes i als vespres anar a fer un *biterkass* i jugar a la botifarra. Alguna dubtava si estaria amb la seva parella per sempre i, en el cas que no, tenia claríssim que aniria a passar el dol de la ruptura fent un viatge sola pel sud-est asiàtic.

Així que vam decidir aterrar aquestes idees i passar la resta d’hores escoltant la *playlist* Majid Jordan Radio i escrivint cada una en un paper com ens imaginàvem les nostres vides 4 anys després, quan, amb sort, ja haguéssim acabat la carrera.

Podíem escriure tant com volguéssim mentre omplíssim tots els camps importants: amor, feina, amistat, objectius personals...

Les normes eren clares: escriure com ens trobàvem en el moment d’escriure-ho i com crèiem que estaríem després dels anys.

Alguna va deixar-se la mà escrivint 3 pàgines i, en canvi, alguna amb $\frac{3}{4}$ en va tenir prou. Ho vam llegir en veu alta sabent que fins al cap de moltes pluges no tornariem a saber

quines coses hi havíem escrit, i evidentment van saltar algunes llàgrimes, com a bones intenses que som.

Vam posar tots els papers a dins d'un "sobre" (si es pot dir així a dos papers enganxats amb cel·lo, i tot ben precintat). I vam enganxar-li un paperet on hi deia: "NO HO OBRIU FINS HAVER ACABAT LA CARRE-RA".

Aneu a saber si viuríem juntes, separades, a la Garrotxa, a Barcelona o a un altre lloc del món, però quedariem i l'obriríem plegades. Aquest era el tracte i totes vam firmar-ho en la mesura que hi estàvem d'acord.

Vam creure que les nostres vides no serien gaire diferents, que passarien els anys, l'obriríem i ens adonaríem que, encara que fóssim totes més adultes i amb feines mínimament estables, seríem les mateixes amigues fent la rutina que no havíem deixat de fer. Vam creure que els màxims canvis serien algunes amistats que trontollaven i el nòvio de l'adolescència que quedaria pel camí.

MANUAL D'ARRIBADA

**HOLA,
BARCELONA!**

AMOR A PRIMERA VISTA

Hola! Som quatre noies, i aquest any venim a estudiar a Barcelona i ens agradaria poder veure el pis per llogar-lo aquest setembre. Esperem una resposta. Gràcies!

Mesos més tard d'aquest missatge, va començar la nostra aventura a Barcelona. A través d'una pàgina web de pisos, vam trobar un anunci d'un pis aparentment idíl·lic per a algú que no en té ni idea de viure en una ciutat. Quatre habitacions interiors, dos lavabos i un passadís llarg que porta a la sala amb vistes al carrer que fa de cuina-menjador. Sense mobles ni electrodomèstics.

El pis es camuflava entre els mil pisos vells i deixats que s'anunciaven per internet. Com a bones dones desconfiades que érem (i som), vam dir-nos a nosaltres mateixes: això és una estafa, tan xulo no pot pas ser veritat. Però tampoc hi perdiem res per enviar un missatge.

I així va ser com un mes després vam visitar-lo i... amor a primera vista!, ens el vam quedar.

Arribades del viatge obligatori a Menorca de quan acabes batxillerat, tancant una etapa per començar-ne una de nova, vam fer parada

a la gran ciutat per signar el nostre primer contracte de lloguer. Moltes firmes i molts papers, seguits de setmanes d'entendre com funcionava allò d'haver de contractar una empresa d'aigua i una de llum. Ens vam sentir unes dones grans i independents, però hem de confessar que ho van fer tot les nostres famílies.

Però a dia d'avui hi ha coses que seguim sense entendre: quina diferència hi ha entre el gas i la llum? Què és un aval? Per què s'han de guardar les cartes que t'envien de les factures? Per què la declaració de la renda és una mena de màgia negra?

En fi, la vida adulta.

NOVA UNITAT FAMILIAR

Vam començar a viure juntes quatre noies d'entre 17 i 19 anys: l'Ona, la Núria, la Berta i la Laila.

En un principi no érem gaire amigues entre totes, perquè no havíem tingut el temps necessari per conèixe'ns. La Berta i la Núria ja eren amigues d'Olot. La Laila i l'Ona, també de Besalú, es coneixien ja de petites i l'Escola d'Art d'Olot va ser el nexa d'unió entre nosaltres. La

Berta i l'Ona es van conèixer estudiant-hi i van acabar relacionant-nos entre totes, però no massa més que no fos per fer un cafè i sortir de festa.

Sí, ho hem de dir: quan vam arribar no érem el que es diu amigues totes entre totes, tot i que sí que formàvem part del mateix grup d'amigues de la Garrotxa, però compartíem una cosa: les ganes d'independitzar-nos i tenir la somiada VIDA UNIVERSITÀRIA.

A la Garrotxa, si vols anar a la universitat, una de les opcions és anar a fer pis en alguna altra ciutat que ofereixin el que vols estudiar, segons el que et puguís o es puguin permetre els teus pares. També hauràs de viure el procés d'angoixa d'haver de buscar companys, mirar les mil ofertes i escollir el que millor us encaixa.

Amb nosaltres no va ser diferent, les 4 volíem anar a Barcelona a estudiar, algunes perquè la carrera els ho demanava i les altres perquè simplement volíem marxar com més lluny millor del nostre petit poble. Fos pel que fos, vam acabar vivint juntes sense saber com aniria, sense saber els gustos de cada una, les manies, les habilitats, els defectes, les rareses... entre moltes altres coses.

QUATRE HABITACIONS I MITJA

El que poca gent sap és que la Joana va entrar oficialment un any i mig més tard al pis, tot i que des que vam arribar a Barcelona era gairebé una inquilina més. Ella és un any més gran que la Berta, l'Ona i la Núria, i ja portava un curs universitari a la ciutat, vivint pels volts de la plaça Joanic amb altres amigues de la Garrotxa.

Però quan va veure que les seves millors amigues s'havien mudat a 20 minuts del seu pis, no podia parar d'anar-hi tot el sant dia. Com que la seva presència era tan habitual al pis vam decidir buscar-li un espai, que va acabar sent un sofà llit reacondicionat de les escombraries que vam posar al menjador. Sota el llit malparit de molles velles hi guardava un sac de dormir i, fins i tot, tenia la seva pròpia prestatgeria de menjar.

I un dia va fer el pas de deixar definitivament el seu pis per començar aquesta nova etapa. Va entrar compartint habitació amb la Berta, però com que qui arriba últim no tria mai, el repartiment de l'habitació no va ser del tot igualitari: un llit minúscul entaforat a una cantonada.

Però a veure, si va accedir a viure en una quarta part d'una habitació era perquè sabia que duraria poc temps: al cap d'uns mesos faria el seu primer Erasmus cap a la vida *brasileira*.

En aquells primers anys havíem arribat a ser un total de sis persones vivint al pis, ja que la germana de la Laila va estar vivint amb ella a la seva habitació durant un temps. I amb les que érem, a sobre sempre hi havia gent venint-nos a veure.

I nosaltres, que no sabíem gaire res les unes de les altres, hem acabat descobrint les coses més íntimes de cada una, totes les coses que no vols ensenyar en una primera cita i tot allò que et fa vergonya acceptar que fas.

Tot el que era nou, estrany i desconegut, amb els mesos (i anys) es va anar tornant en casa, tranquil·litat i lloc segur.

PERDONEU, QUE NO ENS HAVÍEM PRESENTAT

Molta gent ens ha preguntat: “Però abans no éreu 4? On és la que falta?” En realitat, Can Putades, el nostre projecte, el vam començar sent 5: la Joana i la Laila (del 2000), i la Berta, l'Ona i la Núria (del 2001). No voldríem fer espòiler, però si ens estem presentant nosaltres 3, ja us podeu imaginar per on van els trets.

Però passem tant de temps juntes que a vegades semblen una sola persona. Moltes vegades responem literalment el mateix i alhora, i a tot arreu comptem com a “una persona”. Però realment som tres amigues ben diferents, i per això volem que ens pugueu conèixer millor.

Joana Cabrato Pons

Ha nascut i crescut a Besalú però és d'Argelaguer. Ha estudiat Periodisme i Ciències Polítiques a la Universitat Pompeu Fabra i també un màster de Periodisme Esportiu. Li agraden molts esports (més mirar-los que practicar-los, però fa el que pot); és molt futbolera, del Barça des de ben petita, i sent els colors blaugrana gairebé tant com Laporta.

Vol viatjar a tots els països del món (de moment en porta 26) i, des que va anar d'Erasmus al Brasil, la seva personalitat es basa en enyorar el millor país en el qual ha estat mai, tal com diu.

És la vella del grup i per això sempre té una mica de *mami energy*. No té cap talent artístic i per això diu que el que realment és el seu fort és xerrar molt.

És probable que tingui un *crush* diferent cada setmana i entre ells pot haver-hi perfectament 30 anys d'edat. No li agrada gens veure pel·lícules ni sèries, només documentals (diu que si no perd el temps). Li encanta menjar però odia cuinar.

La Joana no destaca per la seva alçada, ja que mesura 1,50 m, però té un cor que no té res a veure amb ser un metre i mig. És una persona molt atenta i generosa. És molt pacífica i mai buscarà un conflicte (si no és que siguis un *hater*, llavors potser t'escrivi per privat per intentar fer-te canviar d'opinió o directament t'insulta).

- * signe del zodíac: **cranc**
- * menjar preferit: **foie i pernil salat** (del bo)
- * hobbies: **ser un fife**
- * mania estranya: **fòbia a les mandarines i taronges**
- * mascotes: **en Dan**, un gos que és el seu millor amic
- * feina somiada: **viatjar pel món seguint un equip de futbol (FCB) o la F1**
- * tradició catalana preferida: **panellets**
- * música/llibre/pel·li/sèrie/preferit: **canal yt albert blay**
- * virtut: **autoexigència efectiva**
- * defecte: **massa emocions sota poc control**
- * app preferida: **galeria de fotos**

Núria Simon Asparó

Nascuda a Montgut i Oix i crescuda a la ciutat d'Olot. Ha estudiat la carrera d'Antropologia a la Universitat de Barcelona però ara cursa la carrera de Psicologia a la Universitat Oberta de Catalunya. El seu somni sempre havia sigut ser psicòloga però la seva nota a la selectivitat no li va permetre poder entrar a la carrera, per això l'ha començat a posteriori. És el clar exemple que mai és tard per estudiar i que, si es vol, es pot.

La seva habitació sempre fa molt bona olor i el llit sempre està fet. Qualsevol accessori que es compri ha de ser de color rosa.

Durant una època de la seva vida posava vinagre a tot el que menjava (l'hem vist menjar entrepà de fuet amb vinagre), tot i que després va descobrir la salsa de soja i va procedir a fer el mateix. Cuina molt bé i li encanta fer menjar saludable.

A més, la Núria talla cabells, depila i tenyeix. És l'esteticista de Can Putades. Molts de cops, quan es posa nerviosa o simplement per passar l'estona, es posa a netejar tot el pis. És una persona que sap escoltar i és molt curiosa, sempre li agrada

aprendre més del que ja sap i pregunta molt. Li encanta donar consells que després ella no s'aplica, però la intenció és el que compta. Té una vena de psicòloga molt i molt bona. Tot i això, després de 5 anys de convivència creiem que encara podria treballar una miqueta més el seu despertar, ja que li costa molt relacionar-se quan s'acaba de llevar i no se li pot dir res.

- * signe del zodíac: **taure**
- * menjar preferit: **la trufa, a on sigui, i la pizza o rissoto o truita de patates amb ceba de la mama**
- * hobbies: **fer bricomania i llegir**
- * mania estranya: **dormir amb un punt de llum**
- * mascotes: el meu gos senegales, en **Lodji**
- * feina somiada: **tenir la pròpia consulta de psicologia**
- * tradició catalana preferida: **dinar de Reis i Sant Jordi**
- * música/llibre/pel·li/sèrie/preferit: **Titanic, sí**
- * virtut: **sincera i empàtica**
- * defecte: **tossuda i capçada**
- * app preferida: **google calendar**

Ona Jou Oliveras

De Besalú des que va néixer. Li encanta el seu poble però odia tots els guiris que hi van a l'estiu. Ha estudiat Llengües Aplicades a la Universitat Pompeu Fabra (però no li preguntis de què va la seva carrera, perquè no sap explicar-ho).

És la més muntanyenca; de fet, va creuar els Pirineus de cap a cap (literalment). Se'n riu sempre de les seves pròpies bromes i quan riu d'una broma o un vídeo nostre diu "ens fem riure". Li encanta parlar d'ella mateixa en tercera persona. El seu to de veu és altíssim; en lloc de parlar sol cridar, però no passa res: Ona, t'ho perdonem.

Pompeu Fabra estaria content, ja que ha ampliat el vocabulari en català amb paraules com: *sarkunela* i *estricutar*. Si voleu saber què volen dir aquestes paraules, pregunteu-l'hi a ella. Això sí, és la lingüista i correctora del grup (PER FORÇA) i creiem que a vegades està cansada d'haver-nos de repetir per què si és esdrúixola porta accent o no. La seva frase estrella és: això a internet també ho pots trobar. No li agrada que li diguin pivot tot i que va jugar a bàsquet. Li costa molt

plorar, però no vol dir que sigui una persona poc sentimental o que no li afectin les coses. És més capaç d'empassar-se les penes que d'exposar-les.

Té la visió artística de l'equip, ja que va fer el batxillerat d'arts. És molt despistada (si et diu "ai, no sé si tinc el mòbil" segur que ja l'ha perdut) i té el mateix gust musical que un grup de canis dels EUA (*fuck youuu*).

- * signe del zodíac: **escorpi**
- * menjar preferit: **formatge i pizza 4 formatges**
- * hobbies: **pintar**
- * mania estranya: **odia els cabells a terra** (probablement perquè els seus són rossos i no es veuen)
- * mascotes: **lluny**
- * feina somiada: **correctora de revistes de viatges** (no el que treballa a distància, sinó el que va als llocs a comprovar que el que es diu a la guia sigui cert)
- * tradició catalana preferida: **Sant Jordi, una bona calçotada, fer cagar el tió** (tot li agrada)
- * música/llibre/pel·li/sèrie/preferit: **Grease** (l'ha vist més de 50 cops)
- * virtut: **creativa**
- * defecte: **despistada**
- * app preferida: **Spotify**

CONSELLS BÀSICS DE SUPERVIVÈNCIA

Organitzar-se en un pis d'estudiants no és gens senzill, més encara si teniu horaris, costums, caràcters i rareses diferents. A tots els que ho estigueu vivint: molta paciència i comunicació, si no estareu perduts i acabareu com dues millors amigues d'Olot que van durar 6 mesos vivint juntes i ara no es dirigeixen la paraula ni quan es veuen pel Firal.

Tant a la vida com en un pis compartit, hi ha una sèrie de normes supremes de l'ordre i el benestar que faran que la convivència sigui més fàcil. Per exemple, el típic tòpic de **deixar les coses com te les has trobat, que es pot aplicar tant a un menjador com quan vas a la muntanya (i no cal deixar allà la teva merda).**

El respecte als espais comuns és tan important com una bona comunicació.

La comunicació assertiva és la clau de l'èxit (o almenys del no fracàs) en un pis compartit. Cadascú té les seves manies, però és moment d'adaptar-se a les manies dels altres, així com ells s'han d'adaptar a les teves. Compartir pis és compartir. Tots hem agafat galetes d'una prestatgeria que no era la nostra

i no passa res, però és important avisar l'altra persona. Però si just aquell dia tens molta gana i t'acabes el paquet, compra-n'hi un altre.

És probable que alguna de les persones que viuen amb tu tingui un top/cinturó/jaqueta que just queda de conya amb l'*outfit* que portes avui, però recorda haver pactat amb anterioritat si compartiu o no la roba, si podeu agafar-ne de l'armari de l'altra i si ha de ser amb permís o sense, si pot ser quelcom puntual o qualsevol dia. De la mateixa manera, amb els accessoris i bolsos.

A casa hem passat fases de tot i s'ha discutit per roba deixada i mal tornada (tard, bruta, etc.). Ara, després de 5 anys, només compartim en dies més o menys especials.

**MOBLAR EL
PIS AMB 0 €**

Volem que amb aquest llibre pugueu entrar a casa nostra i passejar-vos pels 80 metres quadrats que conformen Can Putades, per això ens transportem a una tarda calorosa de principis de setembre de l'any 2019.

Arribem a un pis empolsegat i buit. L'acaben de reformar fent que el pis llueixi modern, tot i que no ho és. Encara que hi posem algun moble, segueix semblant un hospital del blanc recent pintat i costa treure-hi el ressò.

Els primers mobles que hi vam posar no quedaven gens bé. De fet, tot junt cardava molt mal d'ulls, però seguíem l'estil típic d'un pis d'estudiants. Per sort, cadascuna es va fer l'habitació més o menys a mida.

Les habitacions es reparteixen en un passadís llarg i estret que condueix fins a l'únic espai comú, on hi passarem la major part del temps: la cuina-menjador. Al passadís també hi ha dos lavabos que ens els repartim per proximitat de les habitacions (dos i dos). I una porta de fusta molt mal parida (mai hem aconseguit que tanqués bé), que comunica l'espai nocturn amb el de dia.

SI POT SER DE FRANC, PER QUÈ GASTAR?

Aconseguir mobles per a un pis pot ser la cosa més complicada del món si no tens diners, ets jove estudiant i els únics ingressos que tens són de treballar els caps de setmana. És per això que en cap moment vam pensar a anar a Ikea i decorar-nos el pis amb els mobles més bonics del mercat. No era viable.

Després d'arreglar mobles de totes les nostres cases i d'avantpassats de la nostra ascendència que ni coneixíem, vam començar a estudiar maneres per trobar mobles que necessitàvem i amb la intenció que quedés un pis visualment bonic.

Una cosa que ens ha unit molt des del principi (ens atrevim a dir que és de les úniques coses en què ens asseblem entre nosaltres) és que tenim una mentalitat molt d'emprenedores. Sempre hem pensat a crear algun negoci (ho havíem provat algun cop —hahaha— però ara no toca explicar-ho).

En fi, ens vam empescar mil tècniques. I no és per res, però creiem que ens en vam ensortir.

Ara us explicarem algunes de les que vam fer i les que millor ens van funcionar. Només perquè veieu que és possible moblar una cuina i un menjador amb 0 € sense cap truc estrany i pensant en el nostre planeta.

LA FAMÍLIA NO VOL TOT EL QUE TÉ

Una de les coses que ens va agradar més del nostre pis és que estava buit i podíem escollir els mobles i així fer-nos aquell pis molt més nostre. No és el mateix arribar a una casa on tots els mobles estan triats, ja que sembla que t'estiguis posant dins de casa d'algú, que no pas escollir-los tu i fer la decoració, per lletja que sigui, des de zero.

Així que el primer que vam fer va ser una crida a totes les nostres famílies per veure què sobrava o què no volien més al seu menjador. Vam aconseguir bastantes coses:

* Una taula baixeta de fusta com de centre de sala d'estar, molt ampla i pesada, que segur que ens va veure néixer.

* Un sofà de dues places de la besàvia de l'Ona amb un estampat indescriptible de tan lleig que era.

* Un sofà d'unes tres places blau marí bastant fatal perquè els coixins sempre acabaven a terra.

* Una taula de fusta, que possiblement era la cosa més maca que vam trobar.

* Quatre cadires de fusta pintades de negre.

* Una petita nevera vellíssima.

* Una prestatgeria metàl·lica de color vermell que es movia d'un costat a l'altre.

Al final hem après a donar una nova vida als objectes que a primera vista poden semblar horribles i inaprofitables. Vam passar de tenir mobles de diferents estils i colors (quedava com una puntada de peu al cul) a tenir mobles més que acceptables gràcies a un pot de pintura blanca que vam trobar per allà.

La tauleta, que era d'un color criminal, ens va quedar tan bé i tan bonica que encara la tenim i no hem aconseguit desfer-nos-en com, en canvi, sí que hem fet amb tota la resta de mobles que vam trobar de casa de les nostres àvies.

La nostra intenció era trobar la manera que tot més o menys combinés i trobéssim una mínima pau visual. En aquell moment, vam

creure que seguir la tonalitat de vermell passió de la prestatgeria era la millor opció per fer-ho (espòiler: ERROR).

A part de recuperar coses de les cases dels nostres familiars, tenim la increïble sort de tenir els pares més apanyats del món. I així és com alguns dels mobles de casa s'han construït amb les seves mans. Com el moble de l'entrada de casa, autèntica peça de disseny: un sabater de palet fet a mida.

WALLAPEP, LA VELLA CONFIABLE

Molts deuen estar pensant que no us estem fent descobrir el món dient-vos que WallapEp pot salvar un pis d'estudiants, ho sabem. No és aquesta la qüestió, sinó la importància en saber-ho fer servir per beneficiar-te del que trobis i acabar fent "negoci". Nosaltres teníem dos sofàs vells: malgastats, amb una tela i estructura que ja no es fa, i amb la forma dels culs de les persones que s'hi han assegut durant els 50 anys anteriors.

Vam trobar a les escombraries un sofà més ben parit que el nostre (no costava gaire) i òbviament el vam arrebregar i vam vendre els

que teníem a un molt bon preu per l'aplicació. I vam guanyar uns 15 €.

Amb aquests diners vam poder comprar el microones que no teníem, i llavors vam vendre la nevera vella i petita i la vam canviar per una de més nova i més gran.

Tot era una roda, veníem una cosa i els diners que aconseguíem els destinàvem a comprar alguna de les mil coses que ens feien falta.

I així vam aconseguir: un estenedor, mobles de menjador, làmpades, estanteries, gerros, marcs de fotos, testos per a plantes, unes fitxes de pòquer, tamborets, entre moltes altres coses.

A dia d'avui hi pensem i ens sentim molt orgulloses d'aquella època en què no teníem gaire res però no necessitàvem més que aquesta aplicació i molta imaginació i creativitat.

La primera ganga que vam aconseguir va ser la nevera nova (nova per nosaltres, perquè era més vella que el cagar). La que teníem no donava per a més: amb només dues petites estanteries al congelador, era inviable que cinc persones poguessin viure còmodament. No devia fer ni metre cinquanta (més baixeta que la Joana i mira que costa).

Total, una nevera vella, però no tant com la que teníem, i ens la venien per 30 €. Només havíem de baixar-la d'un tercer sense ascensor. I nosaltres, que som ben valentes, vam dir: "Òbviament que podrem, què podria sortir malament?"

Vam estar una bona estona per baixar-la, però vam aconseguir arribar al carrer. Ens van venir a recollir amb una *furgo* (no direm qui, que encara li trauran el carnet). I oh, sorpresa: no hi havia prou espai per a la nevera, i per a nosaltres tampoc. La brillant idea que vam tenir va ser que la copilot anés amb el seient al màxim endavant i tan plegat com era possible, nevera en diagonal i dues de nosaltres estirades al costat de la nevera i tapades amb una manta. Consell: no ho proveu a casa vostra.

I no us penseu que la nevera per a mínions la vam portar a la deixalleria, AIXÒ MAI! 15 € al WallapEp.

Però la gran despesa va arribar després de ser 4 anys al pis: el sofà. Ens va costar 30 € per persona (érem 4, feu comptes) i valia molt la pena. Era un sofà de 4 places, amb una *chaise-longue* i amb les altres parts que també es podien estirar. Vam creure que, al cap i a la fi, ens el mereixíem i el podíem comprar. Però no us penseu que vam trucar a cap agència de mudances perquè

ens ajudés a transportar-lo, és clar que no (#totaniràbé).

La Joana i la Núria van anar-se'n fins a l'Hospitalet de Llobregat amb un Renault petit, convençudes que el podrien transportar perfectament. Però una cosa és la teoria i l'altra la pràctica. En arribar allà, les dues es van quedar sense bateria al mòbil i el pis es trobava en un carrer bastant peculiar que no feia gaire gràcia.

El timbre de l'entrada del bloc de pisos no funcionava, així que vam decidir trucar al pis de davant perquè ens obrís la porta principal i poguéssim entrar. Quan ens vam trobar davant de la porta de dins i vam tocar el timbre, no va haver-hi resposta. La cosa no ens feia gaire bona espina, però vam continuar prement el botó fins que vam començar a sentir uns sorolls molt estranys a dins, se sentien com uns ferros i, la veritat, vam passar por i en sentíem en un episodi de *Crims*.

Però allà vam seguir. No podíem perdre l'oportunitat de comprar un sofà de segona mà que es venia com "gran oferta me lo quiero quitar de encima porque me voy del piso".

Després de tots els sorollets estranys i de moltes més picades de timbre, ens va obrir un home acabat de despertar dient-nos